

ДЖОЙС КАРЪЛ ОУТС ДАЙ МИ СЪРЦЕТО СИ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Скъпи д-р К.,

Мина доста време, нали! Двайсет и три години, девет месеца и единайсет дни.

Откакто се видяхме за последен път. Откакто за последен път ме видяхте, седнала гола на голите ви колене.

Д-р К.! Официалният поздрав не цели ласкателство, още по-малко подигравка — моля ви, разберете. Не ви пиша след толкова години, за да ви моля за неразумна услуга (надявам се), нито да предявявам искания, а просто да попитам дали според вашата преценка си заслужава да премина официалната процедура и да си създавам главоболия, като кандидатствам за щастлив реципиент на най-ценния ваш орган, сърцето ви. Дали мога да очаквам, че ще получа онова, което ми дължите, след толкова много години.

Научих, че вие, видният д-р К., сте един от онези, които щедро са дали съгласие да дарят органите си на нуждаещите се. Старомодното, егоистично погребение в гробище не е за д-р К., нито дори кремацията. Браво на вас, д-р К.! Но аз искам само сърцето ви, не бъбреците, черния дроб или очите. От тях се отказвам в полза на други, по-силно нуждаещи се.

Разбира се, ще подам молбата си като всички останали, изпаднали в подобна медицинска нужда. Не очаквам по-специално отношение. Молбата ще постъпи чрез кардиолога ми. *Жена от бялата раса, на средна възраст, атрактивна, интелигентна, оптимистично настроена, макар и със зле функциониращо сърце, но иначе в идеално здраве.* Няма да се споменава за старото ни познанство, поне от моя страна. Въпреки че вие, д-р К., като потенциален донор на сърце сигурно бихте могли да изразите собствените си предпочитания.

Искам да кажа, че всичко това ще излезе наяве, когато умрете, д-р К. Разбира се! Не и преди това.

(Предполагам, може да не сте наясно, че сте орисан да умрете скоро. В рамките на година. В „трагичен“ — „странен“ — нещастен случай, както ще го нарекат. В един „ироничен“ — „неизразимо грозен“ — край на една брилянтна кариера. Съжалявам, че не мога да бъда по-точна за времето, мястото и начина; нито дали ще умрете сам или заедно с един-двама членове на семейството си. Но такава е природата на нещастния случай, д-р К. Той изненадва.)

Д-р К., не се мръщете така! Все още сте хубав мъж, все още суетен въпреки оредяващата си сива коса, която като други суетни мъже с окапваща коса сте започнали да вчесвате настрани над лъсналото теме на главата ви, въобразявайки си, че след като вие не виждате тази измама в огледалото, и другите не я виждат. *Аз обаче я виждам.*

С треперещи пръсти прелиствате до последната страница писмото, за да видите подписа ми — „Ангел“ — и сте принуден да си спомните внезапно... С болка от вина.

Тя! Още е... жива?

Точно така, д-р К.! По-жива от всякога.

Вие, естествено, си представяте, че съм се изпарила. Че съм престанала да съществувам. След като толкова отдавна спряхте да мислите за мен.

Изплашен сте. Сърцето ви, този виновен орган, започва да бие учестено. От прозореца на втория етаж в къщата ви на улица „Ричмънд“ (скъпо реставрирано викторианско имение, сиви керемиди с тъмносин ръб, „очарователно старинна“ и „възвишена“ сред други подобни в изключителния стар жилищен квартал източно от Богословската семинария) се взираше тревожно — в какво?

Не в мен очевидно. Аз не съм там.

Във всеки случай не съм в полезрението ви.

А бледото навъсено небе сякаш пулсира, изпълнено със злостно напрежение! Като гигантско взиращо се око.

Д-р К., не искам да ви сторя зло! Наистина. Това писмо в никакъв случай не настоява за вашето (посмъртно) сърце, нито пък е „словесна заплаха“. Ако вземете глупавото решение да го покажете на полицията, там ще ви уверят, че е безобидно, не е противозаконно, просто е молба за информация — дали бих могла, аз, „любовта на живота ви“, която не сте виждали от двайсет и три години, да се кандидатирам за реципиент на сърцето ви? Какви са шансовете на Ангела?

Просто искам да си взема своето. Онова, което ми беше обещано преди толкова време. Аз бях вярна на нашата любов, д-р К.!

Смеете се дрезгаво. Невярващо. Как ще отговорите на „Ангел“, когато „Ангел“ не е посочила нито фамилно име, нито адрес? *Ще трябва да ме потърсите. Търсете ме, за да се спасите.*

Смачкватے писмото в юмрука си, хвърляте го на пода.

Бягате, бягате, препъвайки се, искате да забравите, очевидно не можете да забравите смачканите, изписани на ръка страници на моето писмо, захвърлено на пода на — вероятно кабинета ви? — втория етаж на достолепната ви, стара викторианска къща на улица „Ричмънд“ 119, където някой може да ги намери, да ги вдигне и да прочете онова, което не бихте искали друг човек на земята да прочете, особено пък някой от близкото ви обкръжение. (Сякаш семействата ни, особено кръвните ни роднини, са ни „близки“ в истински интимния смисъл на еротичната любов.) Така че, естествено, се връщате, вдигате листовете с треперещи пръсти, изглаждате ги и продължавате да четете.

Скъпи д-р К.! Моля ви, разберете — не съм изпълнена с горчивина, не тая маниакални чувства. Не е в природата ми. Аз имам собствен живот и дори имах (умерено успешна) кариера. *Аз съм една нормална жена на настоящото време и място.* Аз съм като изключителния черно-сребрист диамантеноглав паяк, така наречения „щастлив“ паяк; единственият подвид на разреда Аранеида, който свободно плете импровизирани мрежи, овални или фуниеобразни, и волно обикаля по света, чувствайки се у дома си и във влажните треви, и в сухите, тъмни и затворени пространства на обитаваните от човека помещения; ликувайки колкото му душа иска (образно казано) в неизбежните рамки на допустимото паяково поведение; с остър отровен шип, понякога смъртоносен за човешките същества и особено за децата.

Подобно на диамантеноглавия, аз имам много очи. Подобно на диамантеноглавия, в очите на другите може би изглеждам „щастлива“, „радостна“, „ликуваща“. Защото такава е ролята ми, такава е представлението ми.

Вярно е, че години наред стоически приемах загубата си, всъщност загубите си. (Не ви обвинявам за тези загуби, д-р К. Въпреки че един страничен наблюдател би могъл да заключи, че имунната ми система е била повредена в резултат на физическия и психическия ми колапс, последвал грубия начин, по който ме изхвърлихте от живота си.) Тогава, миналия март, видях снимката ви във вестника — **ВИДНИЯТ БОГОСЛОВ К. ОГЛАВЯВА СЕМИНАРИЯТА** — и няколко седмици по-късно, когато името ви беше споменато във връзка с Комисията по религии и биоетика към президентството, промених

решението си. *Времето на анонимността и мълчанието свърши, помислих си. Защо да не опиташ, защо не опиташ да си вземеш онова, което той ти дължи.*

Спомнихте ли си сега името на Ангела? Името, което не пожелахте да произнесете двацет и три години, девет месеца и единайсет дни.

Потърсите ли името ми в кой да е телефонен справочник, няма да го откриете. Вероятно номерът ми не е вписан, вероятно нямам телефон. Вероятно името ми е променено. (По законен път.) Вероятно живея в далечен град, в далечен район на континента; вероятно като диамантеноглавия паяк (възрастен индивид, приблизително с размера на десния ви палец, д-р К.) живуркам тихомълком под собствения ви покрив, плета изящните си мрежи между сумрачните рафтове на собственото ви мазе или в нишата между вашето красиво старинно махагоново бюро и стената, или, каква приятна мисъл, в задушната пещера под античното месингово легло, където двамата с втората госпожа К. споделяте радостите на късната средна възраст.

Толкова съм близо и все пак съм невидима!

Скъпи д-р К.! Някога вие се възхищавахте на „мраморната“ ми кожа и „златотъкана“ коса, пилееща се по гърба ми, която галехте и държахте в дланта си. Някога бях вашият „Ангел“, вашата „любима“. Къпех се в любовта ви, не я подлагах на съмнение. Бях млада, с девствен дух и също такава тяло, и не бих поставила под въпрос думата на един уважаван по-възрастен човек. А и докато трескаво правехме любов, вие изглеждахте напълно отдаден на мен; как може да сте... мамели?

Д-р К. от Богословската семинария, учен и авторитет по въпросите на Библията, протеже на Рейнолд Нийбър и автор на „бляскави“, „революционни“ критически интерпретации на свитъците от Мъртво море, наред с други езотерични теми.

Но аз нямах представа, протестираше вие. Не съм й дал причина да вярва, да очаква...

(Че ще повярвам в любовните ви клетви? Че ще се хвана за думите ви?)

Любима моя, имаш сърцето ми. Винаги, завинаги. Вашето обещание!

Напоследък, д-р К., кожата ми вече не е „мраморна“. Превърна се в откровената, изпълнена с недостатъци кожа на жена на средна възраст, която не прави усилия да прикрие годините си. Косата ми, някога искрящо златноруса, сега е избледняла, суха и остра като метла; поддържам я къса като на мъж, подстригвам я с ножица, едва поглеждам в огледалото, докато я *клъц-клъц-клъц!* скъсявам. Лицето ми, макар все още привлекателно, вече е част от общия фон за повечето минавачи, включително за американските мъже на средна възраст; погледът ви е попадал върху мен и е минавал през мен, скъпи д-р К., в не един случай напоследък — не разпознахте своя „Ангел“ повече, отколкото бихте разпознали препълнена с храна чиния, която лакомо сте излапали, или стара, отдавна изхабена и приключена сексуална фантазия, която сте преживели на младини.

Държа да се отбележи: аз бях жената с обикновения бежов шлифер и шапка в същия цвят, която търпеливо чакаше в университетската книжарница, докато опашката с почитателите ви бавно се придвижваше напред, където д-р К. подписваше екземпляри от „Етическият живот: предизвикателствата на 21-ви век“. (Тъничък богословски трактат, разбира се, не мегаселър, но все пак достоен за уважение бестселър, особено популярен в университета и горните слоеве на кварталните общности.) Знаех, че „бляскавото“ ви произведение ще се окаже разочарование, но все пак го купих и нетърпеливо зачетох, за да установя (за пореден път) един озадачаващ факт: вие, д-р К., мъжът, не сте личността, която се появява в книгите ви; книгите ви са хитроумни преструвки, изкуствени структури, които създавате, за да населявате само временно, така както един сакат, деформиран човек би могъл да населява структура на поразителна красота, вирайки се през прозорците ѝ, изпълнен с гордост, преструвайки се, че е негова собственост, но само временно.

Нали? Нима това не е нишката, която води към прочутия д-р К.?

Да се отбележи още: преди няколко седмици двамата с вас се разминахме отблизо в Държавния исторически музей; вие стискахте ръката на петгодишната си внучка (май се казва Лесли? — прекрасно име) и не ми обърнахте повече внимание, отколкото на всеки друг случаен минавач, разминаващ се с вас по стръмните мраморни стъпала на слизане от Залата на динозаврите на мрачния четвърти етаж, докато се качвахте нагоре; вие се наведохте, за да кажете нещо на Лесли с

усмивка, и в този момент забелязах глупавата, трогателна тактика, въплътена в начина ви на сресване (над разширяващата се плешивина), видях сладкото, сепнато лице на Лесли (защото детето, за разлика от късогледия си дядо, ме видя и ме „позна“ на мига); почувствах триумфираща тръпка — колко лесно можех да ви убия тогава, можех да ви бутна надолу по твърдите мраморни стъпала, да хвана с твърди ръце вече доста закръглените ви рамене, а силата на яростта ми щеше да преодолее всяка съпротивителна сила, която един подпухнал, отпуснат, деветдесеткилограмов мъж в края на средната възраст би могъл да събере; незабавно щяхте да загубите равновесие, да паднете назад с изражение на невярващ ужас и все още стиснал ръката на внучката си, щяхте да повлечете и невинното дете надолу с вас, сгромолясвайки се в основата на мраморното стълбище с писък — удар, фрактура на черепа, мозъчен кръвоизлив, смърт!

Защо не опитам, защо не опитам да си взема онова, което той ми дължи.

Разбира се, д-р К., не го сторих! Не и в онзи неделен следобед.

Скъпи д-р К.! Изненадан ли сте да научите, че изгубената ви любов със „златотъканата“ коса и „нежните като коприна гърди“ успя да се съвземе от вашата жестокост и до навършването на двайсет и деветата си година започна да гради успешна кариера в друга част на страната? Никога не бих могла да се прочуя в областта си, както вие във вашата, д-р К., в това няма съмнение, но чрез старание и трудолюбие, чрез лишения и малко хитрост успях да си проправя път в една област, традиционно доминирана от мъжете, и да постигна малък успех на местно ниво. Така е, нямам от какво да се срамувам и може би дори имам с какво да се гордея, ако бях способна на гордост.

Няма да навлизам в подробности, д-р К., но ще загатна — областта ми е близка до вашата, макар да не е научна или „интелектуална“. Заплатата ми е много по-малка от вашата, разбира се. Не съм публична личност, нямам репутация, нито пък особено желание за такава. Работя в областта на услугите, отдавна знам как да служа. Станала съм доста веща в обслужването, що се касае до фантазиите на други хора, основно на мъже.

Скъпи д-р К., възможно е дори да съм ви обслужвала. Искам да кажа, непряко. Например: може би работя или дори ръководя медицинска лаборатория, където вашият лекар изпраща кръвни проби,

тъкани за биопсия и така нататък и където един ден би могъл да изпрати проба, извлечена от тялото на прочутия д-р К. *Чийто живот би могъл да зависи от прецизността и добросъвестността на нашите лабораторни открития.*

Просто един пример, д-р К., сред много други!

Не, д-р К., това писмо не е заплаха. Как бих могла да заплашвам, когато заявявам позицията си толкова открито, следователно невинно?

Шокиран ли сте да научите, че една жена може да бъде „професионалист“ — да има удовлетворяваща кариера — и въпреки това все още да жадува за справедливост двайсет и три години по-късно? Шокиран ли сте да научите, че една жена може да е омъжена, или да е била омъжена, и пак да остане обладана от жестоката си, измамна първа любов, плячкосала не само девствеността ѝ, но и вярата ѝ в човечеството?

Иска ви се да си представяте отхвърления „Ангел“ като самотна, изпълнена с горчивина стара мома, нали? Спотайваща се в мрака, точеща грозни, лепкави паяжини от собствените си отровни вътрешности, но истината е друга: точно както има „щастливи“ паяци, наблюдавани от ентомолозите като проявяващи способност за (относителна) свобода, плетящи мрежи, отличаващи се до известна степен с разнообразие и оригиналност, така има и „щастливи“ жени, които мечтаят за справедливост и ще направят всичко възможно да усетят сладкия ѝ вкус някой ден. Скоро.

(Д-р К.! Какъв късметлия сте да имате внучка като Лесли! Толкова нежна, толкова красива, истински... ангел. Аз нямам дъщеря, признавам. Няма да имам внучка. Ако нещата между нас се бяха развили другояче, Джоди, може би Лесли щеше да е наша внучка.)

Джоди — колко вълнуващо беше за мен, когато бях на деветнадесет, да ви наричам с това име! Докато другите се обръщаха към вас официално с „д-р К“. Това беше тайна, нещо незаконно, табу — като да наричаш собствения си баща с любовно име — и това беше част от тръпката, разбира се.

Джоди, надявам се, че първата ви, изнервена съпруга И. така и не е открила конкретни уличаващи доказателства в джобовете на панталоните ви, портфейла ви, куфарчето ви, където аз с любов ги криех. Любовни бележки, детински по изказ. *Обичам, обичам, обичам моя Джоди. Моя ГОЛЯМ ДЖОДИ.*

Сега вече не сте *ГОЛЯМ ДЖОДИ* много често, нали, д-р К.?

Джоди избледня с годините, това го разбрах. С гъстата си циганско черна коса, с онези пронизателни ясни очи, горда стойка и способността на късия си и дебел penis да се възражда, да се въздига отново с впечатляваща честота. (Поне в началото на връзката ни.) Ако сега някоя деветнайсетгодишна студентка ви нарече „Джоди“, това би било пошло и нелепо.

Сега най-много ви харесва да ви наричат „дядо“ — с гласа на Лесли.

И все пак понякога в съня си още чувам собствения си безсрамен шепот, *Джоди, моля те, не спирай да ме любиш, моля те, прости ми, искам да умра, заслужавам да умра, ако не ме обичаш*, докато кръвта изтичаше на струйки от непохватно разрязаните ми вени в топлата вана; но не „Джоди“, а д-р К. ме информира грубо по телефона, че *сега моментът не е подходящ. Довиждане*.

(Трябва да сте разпитвали, д-р К. Трябва да сте научили, че бях открита в кървавата вана, изпаднала в безсъзнание, полумъртва, от загрижена приятелка, която се опитала да ми се обади. Трябва да сте знаели, но благоразумно сте спазвали дистанция, д-р К.! През всичките тези години.)

* * *

Д-р К, вие не само успяхте да ме заличите от паметта си, но предполагам, че сте забравили и изнервената си първа съпруга И., Иви. Дъщерята на богаташа. Жена с две години по-голяма от вас, без никаква самоувереност, доста обикновена, без стил. Докато ме обичахте, вие се притеснявахте да не породите подозрения у Иви не защото ви беше грижа за нея, а защото щяхте да предизвикате подозрения и у богатия ѝ баща. А вие бяхте доста задължен на богатия баща, нали така? *Малко членове на факултета към Семинарията могат да си позволят да живеят близо до Семинарията. В елегантния Ийт Енд на нашия университетски град.* (Така се хвалехте вие, някак учудено. Сякаш това бе ирония на съдбата, а не последица на собствените ви маневри. Докато, усмихнат, ме целувахте

по устните и прокарахте показалец между гърдите ми и през тръпнещия ми корем.)

Горката Иви! Нейната „случайна“ смърт — мистериозен автомобил, подхлъзнал се по мокрия от дъжда паваж, шофьорът избягал, без свидетели... Щях да ви помогна в траура ви, д-р К., и да бъда любяща мащеха на децата ви, но вие вече ме бяхте пропъдили от живота си.

Или поне така мислехте.

(Да се отбележи: Не намеквам, че имам нещо общо със смъртта на първата г-жа К. Не си правете труда да четете и препрочитате тези редове, за да определите дали има нещо „между“ тях — няма.)

А сетне, д-р К., вдовец с две деца, вие заминахте надалеч, в Германия. Година, която се проточи в две. Аз останах да скърбя вместо вас. (Не за нещастната Иви, а за вас.) За смъртта на съпругата ви се говореше като за трагедия в определени кръгове, но аз предпочитах да гледам на нея като чист нещастен случай: съвпадение на време, място и възможност. *Какво е нещастният случай, ако не прецизиране на момента?*

Д-р К., няма да ви обвинявам в безочливо лицемерие, още по-малко в измама, но не мога да проумея защо въпреки ужасния страх, който изпитвахте от семейството на първата си съпруга (спрямо членовете на което се чувствахте интелектуално по-висш), вие се оженихте след по-малко от година и половина за доста по-млада от вас жена, почти толкова млада, колкото мен, което със сигурност е шокирало и разярило предишните ви роднини. Права съм, нали? (Или престана да ви е грижа какво мислят те? Достатъчно пари ли бяхте изсмукали от татенцето дотогава?)

На втората ви съпруга, В., ще ѝ бъде спестена случайната смърт и тя ще ви надживее с много години. Никога не съм изпитвала ненавист към пищната — а сега доста пълна — Виола, която дойде в живота ви, след като аз си тръгнах. Може би до известна степен изпитвах съчувствие към младата жена, предполагайки, че с времето ще предадете и нея. (И нима не сте? Безброй пъти?)

Нищо не съм забравила, д-р К. Докато вие, във ваш фатален уцърб, сте забравили почти всичко.

Д-р К., Джоди, дали да ви призная: имах тайни от вас дори тогава. Дори когато ви изглеждах съвсем открита, прозрачна. Дълбоко

в мозъка на костите ми се надигаше желание да докарам нашата незаконна любов до край. Край, достоен за гранд опера, а не просто за мелодрама. Когато ме поставяхте на коленете си гола и ме поглъщахте с очи. „Красавица! Не си ли една малка красавица!“ — дори тогава тържествувах в тайните си помисли. Понякога вие изглеждахте пиян от любов — похот? — към мен, целувахте ме, облизвахте ме, галехте ме, смучехте ме... изсмуквахте енергия от мен като вампир. (Стресът на бащинството и поддържането на позата на послушен зет, както и на „изтъкнат богослов“, ви изтощаваха, подлудяваха ви във вашата мъжествена суета. Разбира се, в младежката си наивност нямах представа за това.) И поставяйки ръка върху сторещената кожа на шията ви, „виждах“ бръснарско острие, стиснато между пръстите ми, и първите очарователни изблици на кръвта ви с такава яркост, че ги „виждам“ и сега. Започнах да губя съзнание, очите ми се завъртяха, вие ме хванахте в ръцете си... и за пръв път (приемам, че беше за пръв път) вие погледнахте на своя златокос ангел като на грижа, задължение, товар, не съвсем различен от товара на невротичната ви, изтъкана от тревоги съпруга. *Скъпа, какво ти става? Преструваш ли се, скъпа? Красавице, не е забавно да ме плашиш, когато така те обожавам.*

Сграбчихте хладните ми пръсти в горещата си длан и притиснахте ръката ми към голямото си, мощно биещо сърце.

Защо не? Защо да не опитам? Да опитам да си взема? Това сърце.

Което ми се полага.

Така вдъхновена съм да съчиня това писмо, д-р К.! Пиша трескаво, едва спирам да си поема дъх. Сякаш ангел направлява ръката ми. (Един от онези високи ангели на гнева с кожести криле, с яростни средновековни лица, каквито могат да се видят в немските дърворезби!) Препрочетох определени ваши публикации, д-р К., включително и натоварения с бележки под линия трактат за свитъците от Мъртво море, който циментира репутацията ви на амбициозен млад учен в началото на трийсетте си години. Но това изглеждаше толкова остаряло и далечно в двайсети век, когато понятията като „Бог“ и „Сатана“ бяха някак по-реални, нещо като предмети от бита... Четох за примитивните ни религиозни произходи, как „Бог-Сатана“ някога са били съединени, но сега според християнската ни традиция винаги са

разделени. Фатално разделени. Защото ние, християните, не допускаме нещо зло в божествеността си, в такъв случай не бихме могли да Го обичаме.

Д-р К., докато пиша това писмо, неизправното ми сърце с мистериозния си „шепот“ ту ускорява ход, ту го забавя, ту прескача удар, съзнавайки с вълнение, че сега четете тези думи с нарастващо усещане за тяхната справедливост. Заваля пороен дъжд, струите барабанят по покрива и прозорците на жилището ми, същият дъжд (нали?), който барабани по покрива и прозорците на вашата къща само на няколко (или може би много) мили разстояние; освен ако не живея на хиляди мили разстояние и дъждът не е същият. Въпреки това *мога да дойда при вас по всяко време. Свободна съм да дойда и да си отида; да се появя и да изчезна.* Може би дори съм съзерцавала очарователната фасада на детската градина, където ходи скъпоценната ви внучка, дори съм пазарувала обувки в компанията на В., макар че едрата, тежко гримирана жена с отпусната брадичка не съзнаваше присъствието ми, разбира се.

И едва миналата неделя посетих отново Музея за естествена история, знаейки, че има възможност да се завърнете там. Струваше ми се възможно да сте ме разпознали на стълбите, да сте ми изпратили сигнал с очите си, без Лесли да забележи; вие ме подтиквахте да се върна и да се срещна с вас насаме. Дълбоката еротична връзка помежду ни никога няма да се скъса, знаете го: вие влязохте в девственото ми тяло, отнехте ми невинността, младостта, самата ми душа. *Ангел мой! Прости ми, върни се при мен, ще ти се отплатя за страданията, които изтърпя заради мен.*

Чаках, но вие не се върнахте.

Чаках и усещането ми за предстояща мисия не угасна, а стана по-силно.

Бях единственият посетител на мрачния четвърти етаж в Залата на динозаврите. Стъпките ми отекваха слабо по износения мраморен под. Един белокос пазач с корем като вашия ме огледа изпод увисналите си клепачи, седнал на сгъваем стол, поставил длани върху коленете си. Като восъчна кукла. Като онези модели, които позират за картини. Знаете ги — онези странни, изключително реалистични фигури, които виждаме в съвременните триизмерни художествени колекции, само че тази фигура не беше обвита в бяло. Минах покрай

него безмълвна като дух. Ръката ми (облечена в ръкавица) беше в чантата ми, а пръстите ми стискаха бръснача, който вече владее с умение и смелост.

Крадешком обиколих Залата на динозаврите, търсейки ви, но напразно; крадешком се промъкнах зад дремещия пазач, чувствах как блуждаещото ми сърцебиене се забързва от тръпката на лова... но, разбира се, оставих момента да отmine, бръсначът беше предназначен не за музейния пазач, а за изтъкнатия д-р К. (Въпреки че не изпитвах ни най-малко съмнение, че можех да размахам оръжието си срещу възрастния човек просто от разочарование, че не съм ви открила, и от женска ярост, породена от векове на недостойно отношение, експлоатация; можех да прережа сънната му артерия и бързо да се оттегля, без на дрехите ми да покапе и едничка капчица кръв; докато кръвта на възрастния мъж изтичаше по износения мраморен под, аз щях да сляза на почти пустия трети етаж на музея, а после на втория, щях да се слея незабелязано с неделните посетители, тълпящи се край новата изложба на компютърни графики. Толкова лесно!) Носех се сред гумените копия на динозаври, някои огромни като Тиранозавър рекс, други с размерите на овен, а други съвсем малки; възхищавах се на летящите влечуги с техните дълги клюнове и осеяни с остри нокти криле; в една отразяваща повърхност, върху която бе кацнало едно от тези праисторически същества, се възхитих на бледото си разгорещено лице и развяваща се пепелява коса. *Любов моя, прошепнахте вие, винаги ще те обожавам. Тази ангелска усмивка!*

Д-р К., виждате ли? Все още се усмихвам.

Д-р К.! Защо стоите там толкова сковано, край прозореца на горния етаж в къщата си? Защо се свивате, обладан от ужасяващ страх? *Няма да ви се случи нищо несправедливо. Нищо, което не заслужавате.*

Бихте искали да скъсате на парченца тези листове в треперещата си ръка — но не смееете. Сърцето ви бие учестено, ужасено, че може да бъде изтръгнато от гърдите ви! Отчаяно обмисляте — но ще се откажете — да покажете писмото ми на полицията. (Засрамен от онова, което писмото разкрива за изтъкнатия д-р К.!) Обмисляте — но ще се откажете — да покажете писмото ми на съпругата си, защото вече сте преживели изтощителни часове в разголване на душата си, признания, оправдания, много, много пъти. Виждали сте отвращението

в очите ѝ. Стига толкова! И нямате куража да се погледнете в огледалото, защото вече сте се наситили на собственото си лице, на онези сломени, виновни очи. Докато аз, отровният диамантеноглав, доволно плета ефирната си паяжина сред рафтовете в мазето ви или в нишата между бюрото ви и стената, или в задушната пещера под брачното ви легло, или — най-приятната перспектива! — в самия матрак на детското легло, в което спи прекрасната малка Лесли, когато гостува на баба и дядо в къщата на улица „Ричмънд“.

Невидима през деня, както и през нощта, точеща мрежата си от своите вътрешности, неуморна и предана — „щастлива“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.